

Ἀρχιμ. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ

3ον

Κατόπιν ὁ Παναγιώτης ἔλαβε τὸν Χαρίλαον ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ξενοδόχου, διὰ τὴν δῶση ἐλευθερίαν, ὅπως δυνήθη καὶ προετοιμάσῃ τὸ φαγητόν, τὸ ὅποιον καὶ ἐτοποθέτησε κατὰ γῆς, ἀφαιρέσας συγχρόνως καὶ τὸν στρατιωτικόν του μαγδύαν, μὲ τὸν ὅποιον τὸν εἶχε περιτυλίξει, διὰ τὴν φορέσῃ αὐτός.

Ὁ Θεόδωρος παρατηρῶν καὶ ἀκροαζόμενος, κατεγίνετο ταυτοχρόνως καὶ εἰς τὸ νὰ περιποιητῆται τὸν ἀδελφόν του.

Ὁ Χαρίλαος, ἀφοῦ εἶδε καὶ συνωμίλησε μὲ τὸν ἀδελφόν του, συνῆλθεν ὀλίγον καὶ παρεθέρει μετὰ περιεργείας παντοῦ καὶ τοὺς πάντας ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ καὶ νὰ γελᾷ μὲ τὸν Θεόδωρον· νὰ ἐξοικειοῦται καὶ νὰ χαριεντίζεται μὲ τὸν Παναγιώτην· νὰ θωπεύῃ καὶ νὰ φιλή τὸν Πιστόν καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ νὰ λαμβάνῃ θάρρος καὶ οἰκειότητα πρὸς πάντας.

Ἡ ξενοδόχος ἀπαλλαγείσα ἀπὸ τὸν Χαρίλαον ἐπεδόθη εἰς τὸ νὰ προπαρασκευάζῃ τὴν τράπεζαν καὶ νὰ τοποθετῇ ἐπ' αὐτῆς τὰς τροφάς.

Ὅταν δὲ προετοιμάσθησαν καὶ συνετελέσθησαν ὅσον τὸ δυνατόν καλλύτερον τὰ πάντα, προσῆλθεν εἰς ἕκαστος κατόπιν προσκλήσεως καὶ ὑποδείξεως τῆς ξενοδόχου καὶ κατέλαβε περὶ τὴν τράπεζαν τὴν ὀρθοθεῖσαν διὰ αὐτὸν θέσιν, εὐρών ἔμπροσθέν του ἐν καλῶν τεμάχιον ἄρτου, μίαν μερίδα φαγητοῦ, τυρόν, ὠά, φρούτα τῆς ἐποχῆς, οἶνον καὶ ὕδωρ. Ἄνευ δὲ τότε χρονοτριβῆς, ἀφοῦ πρῶτον ἔκαμον καὶ οἱ τρεῖς τὸν σταυρόν τους, ἐπεδόθησαν ἀμέσως εἰς τὸ φαγητόν.

Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ἐπεκράτει ἄκρα σιγὴ προσηλωμένων ὄντων καὶ τῶν τριῶν εἰς τὸν κορσισμόν τῆς πείνης των, ἔπειτα ὅμως ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀφοῦ ἤρχισε νὰ ἰκανοποιῆται ὀπισσοῦν ὁ στόμαχος, διεχύθη καὶ ἡ εὐθυμία εἰς τὰ πρόσωπα πάντων, πρὸ πάντων δὲ ἐπὶ τοῦ Θεοδώρου, ὅστις ἠψυφάινετο, βλέπων τὸν ἀδελφόν του μὴ στερούμενον τροφῆς, μηδὲ κλαίοντα, ἀλλ' ὄντα εὐχαριστημένον καθ' ὅλα, καὶ προσεπάθει μὲ κάθε τρόπον νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ αἰσθημάτα του ταῦτα καὶ πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς τοὺς παριστάμενους.

Ἐπίσης καὶ ἡ συνείδησις τοῦ Παναγιωτοῦ διετέλει ἰκανοποιημένη, καὶ συνεπῶς ἡ ψυχὴ του ἠγάλλετο, ἀναλογιζομένου, ὅτι τῇ εἶχε δοθῆ ὑπὸ τῆς Θεῆς Προνοίας ἡ εὐκαιρία νὰ σώσῃ δύο ἀναξιοπαθόντα πλάσματα ἐκ θεβαλοῦ θανάτου.

«Γαλαίπυρα παιδιὰ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ποῖα τύχη σὰς ἀνέμενε, ἐὰν ὁ Πιστός μου δὲν σὰς ἀνεκάλυπτεν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Θεόδωρος ἔχει μεγάλη καρδιὰ καὶ μητρικὴ στοργὴ πρὸς τὸν μικρὸν ἀδελφόν του. Ἄλλὰ καὶ τί ἠδύνατο νὰ ὠφελήσωσιν ὅλα τὰ προσόντα ταῦτα, ὅταν λάβῃ τις ὑπ' ὄψει καὶ τὴν σμικρότητα τῆς ηλικίας αὐτοῦ, καὶ τὴν κατάστασιν τοῦ μέρους, εἰς τὸ ὅποιον εὐρίσκοντο ἐκτεθειμένα. Μόνον λοιπὸν ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἠδύνατο νὰ προλάβῃ τὴν θεβαίαν καταστροφὴν αὐτῶν, καὶ Αὐτῇ, ὡς καλῶς διέγινωσκε καὶ ὁ Θεόδωρος, ὤλησε καὶ ἐμὲ σήμερον πρὸς τὸ μέρος ἐκείνου, ὅπως συντελέσω εἰς τὴν σωτηρίαν αὐτῶν. Συνε-

πῶς πλανῶνται, ὅσοι δὲν διαδέλπουσιν εἰς τὰς τοιαύτας περιστάσεις τὸν θεῖον δάκτυλον, ἀλλ' ἀποδίδουσι τὰ τοιαῦτα εἰς τὴν τυφλὴν τύχην, ἥτις κατ' οὐσίαν θέλει νὰ εἴπῃ τίποτε».

Ἄλλὰ καὶ ἡ ξενοδόχος δὲν ἔπαυσε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο νὰ θαυμάζῃ καὶ τὴν στοργὴν τοῦ Θεοδώρου πρὸς τὸν ἀδελφόν του καὶ τὴν ἀγαθὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Παναγιώτου, καὶ ν' ἀνυπομονῇ, διότι δὲν εἶχε μείνει ἰκανοποιημένη ἀπὸ τὴν διήγησιν, ἥτις, ἐν συντομίᾳ τῇ ἐγένετο πρὸ ὀλίγου, ἐπιθυμοῦσα ν' ἀκούσῃ καὶ λεπτομερείας ἀναφορικῶς μὲ τὴν ὑπόθεσιν τῶν παιδιῶν, καθὼς εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς αὐτὴν ὁ παρ' αὐτῆς ξενιζόμενος ὁδοιπόρος. Καὶ διὰ τὴν προκαλῆσιν τὸ τοιοῦτον, τὸν ἐπεριποιεῖτο ὅσον τὸ δυνατόν καλλύτερον, ἐκδηλοῦσα καταλλήλως, ὅπου ἡ περίστασις τὸ ἐκφέλει, τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ταύτης.

Ἀφοῦ τέλος πάντων τὰ παιδιὰ, ἔφαγον, ἔπιον, ἐχορτάσθησαν καλὰ, καὶ ἤρχισαν νὰ χασιμῶνται καὶ νὰ μὴ εὐχαριστοῦνται πλέον παραμένοντα ἐπὶ τῶν καθισμάτων των, «πήγαίνετε τώρα, τοῖς εἶπεν ὁ Παναγιώτης, ἔξω νὰ παίζητε».

Εἰς ποῖον μέρος; ἠρώτησεν ὁ Θεόδωρος κατερχόμενος ἀπὸ τὸ καθισμά του, καὶ βοηθῶν νὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ καὶ ὁ Χαρίλαος.

Παναγ. Δεῖξάτε, παρακαλῶ, κυρία, ποῦ πρέπει νὰ ὑπάγωσι καὶ παίξωσι τὰ παιδιὰ χωρὶς νὰ ἔχωσιν ἢ νὰ προσξενώσιν ἐνόχλησιν;

Ξενοδόχ. Ἐδῶ εἰς τὸν κήπον ἔλθετε μικροὶ νὰ παίξητε, ὅπου εἶνε ἡσυχία καὶ δὲν δίδετε εἰς οὐδένα ἐνόχλησιν. Καὶ ἀνοίγουσα τὴν θύραν τοῦ κήπου καὶ δεικνύουσα διὰ τῆς χειρὸς τῆς προσέθηκεν «Ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου εἶνε μία λεκάνη πλήρης ὕδατος, καὶ παραπλευρῶς αὐτῆς τὸ ποτιστήριο. Διὰ τὴν διασκεδάζετε δὲ λαμβάνετε ἀπὸ τὴν λεκάνην ὕδωρ μὲ τὸ ποτιστήριο καὶ ποτίζετε τὰ λαχανικὰ καὶ τὰ ἄνθη».

Θεόδωρ. Μοὶ δίδετε, κυρία, καὶ τὴν ἀδειαν νὰ πλυθῶ καὶ ἐγώ, νὰ νίψω δὲ καὶ τὸν Χαρίλαον ἀπὸ τὸ ἴδιον ὕδωρ τῆς λεκάνης, διότι ἔχομεν πολὺν καιρὸν νὰ πλυθῶμεν καὶ εἰμεθα ρυπαροί;

Ξενοδ. Κάμετε καὶ αὐτὸ, πλυθῆτε, νιφθῆτε, ἀλλὰ προσέχετε νὰ μὴ βραχῆτε καὶ κρυώσῃτε ἔπειτα.

Μείνατε ἡσυχος, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Θεόδωρος καὶ ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Χαρίλαου εἰς τὸν κήπον. Εὐθύς δὲ ἠκούσθη ἡ εὐθυμία καὶ ἡ εὐχαριστήσις των ἐκδηλουμένη ποικιλοτρόπως.

4ον

Ὁ Παναγιώτης ὅμως εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ἐξηκολούθει ἀκόμη νὰ τρώγῃ, διότι δὲν τὸν ἄφινον νὰ τελειώσῃ τὸ φαγητόν του αἰ σιέφεις περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν παιδιῶν, αἵτινες τῇ ἐπήρχοντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ τὸν ἐθασάνιζον. Ἀφ' ἐτέρου ἡ ξενοδόχος, ἐπωφελουμένη τῆς ἀπουσίας τῶν παιδιῶν, ἐρχεται εἰς τὴν τράπεζαν καὶ καθίσασα ἀπέναντι αὐτοῦ, εἶπε. «Κύριε Παναγιώτη, δὲν μοι συνεπληρώσατε τὴν ἱστορίαν τῆς ὑποθέσεως τῶν παιδιῶν καὶ ἀνυπομονῶν, ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθω λεπτομερείας, ἐὰν εἶναι δυνατόν τὸ τοιοῦτον.

Τότε ὁ Παναγιώτης διακόψας τὸ φαγητόν του, ἀνάψας τὸ τσιγάρο του, σηριξίας τοὺς ἀγκῶνας του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ χαμογελῶν, ἤρξατο ἀφηγοῦμενος ὡς ἑξῆς:

(ἀκολουθεῖ)